Khuôn Mặt Và Nét Mặt

Vào dịp đầu năm, tôi gặp lại vài người bạn cũ. Có khuôn mặt rạng rỡ tươi cười như hoa xuân và tiếc thay, cũng có cả những khuôn mặt ỉu sìu như rẻ rách! Như hồi ký sự đời được in thành từng nếp nhăn trên mặt họ nên vừa lúc bắt tay nhau, nhìn vào mắt nhau, không cần thăm hỏi đôi ba câu cũng đoán trước được một năm thành công hay thất bại, một năm gia đình chao đảo hay hạnh phúc, vận mệnh may mắn hay sui sẻo... Tất cả vô tình hiện rõ trên khuôn mặt bất chấp cả thời điểm linh thiêng đầu năm mới. Buổi sáng thức dậy, ai cũng đều lo sửa soạn khuôn mặt gọn gàng, sạch sẽ, có khi còn tắm rửa cho toàn thân trang trọng trước khi nhập vào cuộc sống đời thường nhưng khi nhìn vào gương soi vừa chiếu thẳng vừa chiếu hậu, ít ai để ý đến nét mặt của mình lúc đầu ngày! Đã gọi là nét thì nó nửa thực nửa mơ, lẩn trốn đằng sau gáy mà nếu tò mò sờ vào gáy cũng chẳng biết nó ở đâu? Vui buồn hay đau khổ phát ra từ nội tâm ảnh hưởng đến khuôn mặt mà chúng ta gọi là nét mặt. Nơi xã hội chúng ta đang sống goi là "stress" bởi lẽ có người khổ cũng stress mà vui cũng stress... Đường nào cũng đến lo âu không rứt ra được thế nên thời sinh tiền cụ Nguyễn Hiến Lê mới viết cuốn sách "Quẳng gánh lo đi mà vui sống" giúp đời. Nét mặt của người lạc quan yêu đời thường kèm theo nụ cười cảm thông nên dễ coi và chấp nhận ngược lại với nét bi quan, người đối diện sẽ thấy buồn lây, thương hại hay lánh xa. Hiện tượng này tựu trung là những khắc khoải âm ỉ trong lòng bởi việc làm xẩy ra chưa được giải quyết, tạo nên tâm trạng buồn bã có khi cay đắng toàn thân và phát sồi ra cửa mặt. Dĩ nhiên, khi lòng buồn chẳng có cảnh nào vui nhưng trong cuộc họp mặt bạn bè buổi đầu năm, gặp gỡ một người mang nét mặt tang thương đưa đám sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến không khí hội hè mà người ấy vô tình không hay! Cứ ngỡ nỗi lòng đã dấu, tâm tư đã chôn nên chỉ một mình ta ôm trọn nỗi buồn... Sự kiện vừa kể gợi lại câu truyện không mấy hãnh diện của tôi trước đây hai thập niên: Buổi sáng mùa đông, một ngày bận rộn như mọi ngày,tôi rời văn phòng, lái xe đến Home Depot mua vài vật liệu cần thiết cho hãng xưởng vừa thành lập mà đầu óc nặng nề không sao trút bớt được do những khó khăn thường nhật gây ra. Rời nhà lúc tinh mơ để mở hãng cho hơn chục người thợ làm việc, tôi chỉ kịp rửa mặt bằng hai bàn tay và mấy ngón tay chải đầu vội vã. Vì không kịp nhìn thấy tôi ngay cả lúc soi gương làm sao biết được nét mặt ra sao lúc rời nhà? Có thấy chăng chỉ là trách nhiệm đối với bản thân và gia đình nên hăng say mỗi sáng như sắp sửa đối diện với trận đời, như "life is a fight that never ends". Khuôn mặt ấy có nét mặt nặng nề suốt cả ngày làm việc riết rồi thành quen và không thấy chút dị biệt nào! Vừa ra khỏi xe, sắp sửa bước vào tiệm thì bên cạnh tôi, một giọng nữ nhẹ nhàng hỏi bằng tiếng Mỹ: - Chuyện gì xẩy ra với ông đây? Sao nhìn ông khổ sở quá... remember whatever happens, it's not the end of the world... Hoảng hồn với lời nhận xét như bị lột trần tâm gan giữa phố xá ban ngày, tức thì tôi ngoái đầu sang bên cạnh và ngạc nhiên thấy ngay nụ cười thản nhiên của cô gái Mễ tuổi trung niên, hình dạng giống như một người thợ làm việc trong hãng xưởng của tôi. Cô nhìn tôi với ánh mắt từ bi thông cảm có lẽ vì đoán được những khó khăn buồn khổ trên nét mặt nên muốn chia sẻ chút tình đồng loại mà cô nghĩ là cần thiết. Một kẻ lạ không quen mà cho những nhận xét như thế quả là vô tiền khoáng hậu! Tôi bừng tỉnh ngay tức thì cả thần hồn lẫn thần xác. Hoàn toàn không thấy cô vô duyên mà biết mình có duyên nên may mắn tình cờ gặp được ân nhân. Tôi e thẹn với mình và chỉ biết rụt rè lịch sự phúc đáp kèm theo nụ cười miễn cưỡng sáng ngày hôm đó mà không bao giờ quên được. - Thank you! Hóa ra, bao lâu nay ôm đồm công việc tôi ôm cả nét mặt dữ dằn buồn thảm từ nhà đến sở từ sở về nhà mà không hay! Phản ứng ngược với những người chung quanh như thế thử hỏi gia đình vợ con thống khổ cỡ nào? Tôi tự nhủ lòng và ý thức để giác ngộ từ buổi sáng đó với một cô gái không quen, không biết tên và không bao giờ có cơ may gặp lại nhưng cuộc đời có những bất ngờ, có những người mà chúng ta chỉ gặp trong thoáng giây lại nhớ mãi trăm năm... Đó là câu chuyện của tôi với một cô gái Mễ gặp một lần duy nhất, tặng một bài học thiết thực... Một người thầy chỉ dậy tôi một câu mà gây phản ứng mạnh, thấm thía suốt quãng đời còn lại. Tôi muốn tặng lại những ai chưa kiếm soát được "stress" của cuộc sống để rồi nét mặt triền miên sầu thảm vô tình gây liên hệ đến người thân mà không hay... Cao Đắc Vinh
http://vietbao.com/D_1-2_2-67_3-67_4-204111/